

En grøn fremtid for Europa

Vedtaget med tilføjelser af
kongressen for partiet De Europæiske Grønne
Geneve 14. oktober 2006

Indholdsfortegnelse

Vort europæiske perspektiv	2
1. EU's tilstand	2
2. Vores grønne politiske vision for Europas fremtid.....	4
Et fredsprojekt.....	4
En bæredygtig fremtid	4
Forstærkning af vores europæiske socialmodel	5
Forbrugerrettigheder og beskyttelse af sundheden	5
En grøn økonomisk vision for Europa	5
En global aktør for en mere retfærdig globalisering	6
Demokrati, mangfoldighed, migration samt lov og ret.....	6
3. En demokratisk arkitektur for et højtydende EU	6
Europaparlamentet	7
Nationale parlamenter	7
Subsidiaritet	7
Politiske partier	8
Domstolen	8
Borgernes direkte deltagelse	8
4. Fremtidig udvidelse af EU	8
5. (Hvordan) Vil vi få en Europæisk forfatningstraktat?	9
6. Forgrønnelse af Europa.....	10
Europa som et fredsprojekt	11
Etablering af en bæredygtig fremtid	12
Forstærkning af den europæiske socialmodel.....	13
Forbrugerrettigheder og sundhedsbeskyttelse.....	15
En grøn økonomisk vision for Europa	16
Europa som aktør for en retfærdig globalisering	17
Demokrati, mangfoldighed og lov og ret	19
Migration.....	20
Retfærdighed.....	20
Konklusion	21

Vort europæiske perspektiv

For De Grønne har Europa altid betydet mere – geografisk såvel som politisk – end den europæiske union. Siden begyndelsen af Den Europæiske Koordination af Grønne Partier i 1983 har vi altid haft grønne partier både i og udenfor den europæiske union som vores medlemspartier: for øjeblikket inkluderer De Europæiske Grønne 35 partier i 31 lande. Og, særligt i tider med globalisering, hverken begynder eller slutter miljømæssige og sociale problemer ved EU-medlemslandenes grænser. For os grønne er det at bygge en mur og lukke øjnene for hvad der sker i udlandet ikke en mulighed. Vi grønne ser EU som et fredsprojekt og vi anerkender at udvidelse er et af de grundlæggende midler til at nå dette.

Den stigende mangel på social retfærdighed, især med hensyn til arbejde og fremtidsperspektiver for unge kvinder og mænd, afviklingen af menneske- og borgerrettigheder i tider med terrorisme, den stigende betydning af organiseret kriminalitet, det atomare bagslag såvel som forringelsen af økologiske kriterier og selvfølgelig dødvandet på det EU-institutionelle niveau er, blandt andre ting, dybt bekymrende for De Grønne over hele Europa – både i og udenfor EU.

Den europæiske union for de grønne havde og har stadig ét hovedmål: At opbygge, efter århundreder med krige og konflikter, varig fred og samarbejde mellem befolkningerne på dette kontinent, og efter århundreders kolonisering, at opnå en positiv effekt på global politik. Særligt det andet aspekt er ikke blevet opnået på en måde som De Grønne ønsker som resultat. Derfor er fokus i dette dokument lagt på bekymringen og de vigtige emner De Grønne ser på unionsniveau, fordi den europæiske unions tilstand og politikker har afgørende indflydelse, ikke bare på hvad der sker i den europæiske union, men også på udviklingen af andre dele af Europa, såvel som på andre kontinenter.

1. EU's tilstand

Den europæiske union er en historisk succeshistorie. Aldrig før i Europas historie, har så mange nationer nydt fred gennem så lang tid. På vidtrækkende vis, har EU spillet en positiv rolle for den politiske og økonomiske, sociale og miljømæssige udvikling i Europa. EU har bidraget til genforeningen af Europa. Den har optrådt som en positiv aktør ved at fremme fredelige løsninger på eksisterende internationale konflikter. Ved at opbygge stærke rammer for miljøpolitikker, blev EU en international forløber for overgangen hen mod et økologisk bæredygtigt samfund, selvom meget arbejde stadig mangler at blive udført. Projektet om udvidelse af EU har ført til demokratisk stabilisering af den europæiske region. Ved at fremme menneske- og minoritetsrettigheder, anti-diskriminations- og køns politikker, har EU valgt en progressiv vej. Medlemskabet af EU har ført til en indsnævring af de økonomiske uligheder mellem de forskellige europæiske lande, dog uden at finde en løsning på spørgsmålet om uligheder indenfor Europas grænser.

For tiden er EU, som projekt om mennesker og stater, dog ude i en politisk krise. Dette blev gjort klart af udfaldet af folkeafstemningerne i Holland og Frankrig. For øjeblikket domineres EU-debatten af to perspektiver, der ikke nødvendigvis er antititiske: på den ene side er der kraftig skepsis overfor EU, dens mangel på demokratisk gennemsikuelighed, dens bureaukrati og overfor hvad der opfattes som dominans af neo-liberale økonomipolitikker indenfor EU. Dette kombineres med en frygt, som deles af mange mennesker, for at miste kontrollen over deres egne tilværelser. På den anden side håber folk at EU vil værne om den "europæiske socialmodel" med høje sociale, miljømæssige, forbrugs- og andre standarder og beskytte dem fra de negative effekter af økonomisk globalisering. Set ud fra det første perspektiv er EU gået for vidt, set ud fra det andet har EU ikke gjort nok. For begges vedkommende gælder det dog, at EU ikke yder og leverer som forventet.

Oveni dødvandet indenfor forfatningsprocessen kommer den nylige reduktion i det overordnede EU-budget, som blev pålagt af medlemslandene indenfor rammerne af de finansielle perspektiver for 2007-2013, som viste dybden af krisen. EU står overfor strukturelle problemer og mangelfuldheder som skal løses. EU bliver nødt til at finde en ny definition på sin rolle, i en politisk sammenhæng, hvor støtten til konservative og endda nationalistiske ideologier i flere medlemslande er stigende.

EU betaler nu en høj pris for i årevis at have manglet politisk mod og for manglen på visioner hos mange af medlemslandenes politiske ledere. Måden hvorpå beslutningsprocessen er organiseret og magtfordelingen blandt de forskellige niveauer for beslutningstagning i et EU med 25 medlemslande er problematisk. Nationale regeringer kan stadig blokere for vigtige beslutninger, som ellers ville betyde vigtige skridt fremad i integrationsprocessen, der repræsenterer fremskridt for miljøet, samfundet og borgernes liv. Valget om udvidelse er ikke blevet fulgt tilstrækkeligt op med styrkelse af det civile samfund, og de demokratiske procedurer og institutioner. Amsterdam og Nice traktaterne har forspildt vigtige muligheder for at forbedre funktionaliteten af EU.

EU står overfor et demokratisk underskud på flere niveauer. I adskillige lande bruges EU, af nationale politikere, som syndebug for deres egne beslutninger og politikker. Vigtige aspekter af eller domæner indenfor europæiske beslutningsprocesser undslipper demokratisk kontrol på nationalt eller europæisk niveau og forbliver fast i hænderne på medlemslande, regeringer og administrationer. Opdelingen af kompetencer blandt de forskellige niveauer har bidraget til det faktum at EU forsøger at gøre for meget indenfor visse domæner og kan gøre alt for lidt indenfor andre. Udfaldet af folkeafstemningerne viste, at store dele af de europæiske befolkninger ikke kan genkende sig selv i de politikker der stræbes efter i EU's navn. I mange europæiske borgeres øjne har EU, som så mange nationale regeringer, valgt at konkurrere i stedet for at samarbejde, hvilket har ført til en fremmedgørelse overfor de positive elementer i den europæiske integrationsproces. Alt for mange europæiske borgere har indtryk af, at de ikke kan påvirke hvad der sker i EU, mens stærke økonomiske lobbyer har direkte adgang til beslutningsprocessen.

I sin struktur og sit arbejde, har EU favoriseret og investeret i en kompetitiv markedsdikeret udviklingsmodel frem for i en europæisk solidaritetsmodel. Kontrasten mellem, på den ene side den 'hårde lov' styret af monetære regler og på den anden side den 'bløde lov', som styres af den åbne koordinationsmetode indenfor socialpolitikker, er uholdbar. Hvis det europæiske projekt ønsker at overbevise borgerne, må denne dødvandesituation løses.

De argumenter, som en voksende gruppe af politikere anvender i udvidelsesdebatten, er foruroligende. Man kan ikke ønske en bred udvidelse og samtidig ikke være villig til at investere den nødvendige mængde penge. At tro at solidaritet kan udskydes eller helt undgås, er en farlig strategi, der kan give kortsigtede (nationale) politiske fordele, men kan medføre en høj politisk pris på længere sigt, f.eks. i forbindelse med sikkerhedsanliggender. Det er ligeså vigtigt at EU ser nærmere på vindere og tabere i de nuværende politikker (f.eks. den fælles landbrugspolitik) og tilpasser de procedurer eller regler som fører til skævvridning af solidaritetsmekanismerne mellem EU-medlemmerne.

Krisen i det europæiske projekt kan i vid udstrækning være relateret til mere fundamentale problemer med globaliseringen. Måden hvorpå globaliseringsprocessen er organiseret, har ført til en dybtliggende frygt hos borgerne. Sociale 'sikkerheder' forsvinder, sammen med den tillid som borgerne havde til institutionerne. Den hovedsageligt økonomiske globaliseringsproces har brug for et stærkere politisk svar. Europæiske politikere lader ikke til at være i stand til at overbevise deres borgere om den tilførte værdi af EU i dette anliggende. I manges øjne lader EU til at være motoren i en negativ globaliseringsproces, i stedet for at være svaret på de mange problemer borgerne ser.

Dette blev klart f.eks. i diskussionen om det neo-liberale 'Bolkenstein servicedirektiv', havnedirektivet, arbejdstidsdirektivet samt presset fra kommissionen for at få åbnet markedet for genetisk modificerede organismer.

Men mere grundlæggende kan effekterne af en uholdbar livsstil ikke længere ignoreres eller 'eksporteres' til den anden side af verden eller til fremtidige generationer. Indtil for nylig har de rige lande i (vest) Europa haft succes med at holde de negative konsekvenser af globaliseringen fra deres egne døre. Dette er ikke længere tilfældet. Kun et tilvalg af økologisk retfærdighed, hvilket betyder at de samme europæiske lande er nødt til drastisk at reducere deres økologiske fodaftryk som en forudsætning for en retfærdig og bæredygtig udvikling af andre dele af verden, kan åbne døren til en sikrere og mere retfærdig fremtid.

2. Vores grønne politiske vision for Europas fremtid

Vi har et behov for et politisk og økonomisk velintegreret EU som en uundværlig aktør i politiske nøgleområder og vigtige grønne målområder. Vi ønsker at disse områder bliver klart definerede og vi ønsker at sikre, at effektive, gennemskuelige og demokratiske beslutningsprocesstrukturer er parate så disse mål kan opnås. Der findes også områder hvor beslutningsprocessen bedst finder sted på nationale, regionale eller lokale niveauer.

For os grønne er EU et fredsprojekt og en international aktør for fred og menneskerettigheder. EU er nødt til at tage et standpunkt for en bæredygtig fremtid. EU bør værne om vor europæiske socialmodel. EU må forbedre forbrugerrettigheder og helbredsbeskyttelse. EU's økonomiske ambition bør inspireres af en grøn økonomisk vision baseret på en omdefinering af markedsøkonomien gennem økologiske og sociale principper. EU må omdefinere sine økonomiske mål, således at beskyttelsen af miljøet og det fælles bedste for befolkningen prioriteres højere end private interesser. EU bør blive en global aktør for en retfærdig globalisering. EU skal stå for demokrati, mangfoldighed, lighed på alle niveauer samt lov og ret...

Et fredsprojekt

Fred i EU er blevet "normalen", hvilket er en historisk succes for EU. Den nylige udvidelse og europæiske genforening, konsoliderer EU's rolle som garant for fred. EU må også udarbejde en ny politik for naboskab, for at implementere sin forpligtelse, til at opbygge en solid basis for fælles sikkerhed med alle de naboer, som ikke ønsker at tilslutte sig EU. Solidaritet i stærkere og mere effektive demokratiske institutioner er essentielt, hvis vi ønsker fred, retfærdighed og sikkerhed for nuværende og fremtidige generationer. Det internationale samfund forventer også at Europa påtager sig en global rolle for fred og menneskerettigheder. En unipolær verden med et enkelt land som "sherif" er ikke en sikker verden, det er en verden med multipolære konflikter heller ikke. Europæiske lande må forene sig for at opnå succes, på basis af multilateralisme, med prioritering af forebyggelse, nedrustning og ikke-militære konfliktløsninger.

En bæredygtig fremtid

Selv om de langtfra er perfekte, er etableringen af relativt høje miljømæssige standarder i EU en af dens succeshistorier. EU bør være stedet, hvor en bæredygtig og retfærdig fremtid formes. Det er op til EU systematisk at foretage grønne valg indenfor områderne: miljø, energi, transport, landbrug, forbrug og videnskab. Økonomipolitik er også økonomisk innovationspolitik og skaber jobs og

økonomiske muligheder. En investering i økologisk bæredygtighed, er en investering i retfærdighed og sikkerhed. Derfor har vi behov for ambitiøse politiske mål og redskaber til at begrænse klimatiske forandringer, at skabe en bæredygtig transportstruktur, at styrke og bevare biodiversiteten, at udvikle et bæredygtigt landbrug under hensyntagen til det globale grønne perspektiv, og at støtte en forskningspolitik der tager sigte på en mere bæredygtig udvikling.

Forstærkning af vores europæiske socialmodel

Hovedparten af alle europæere støtter den europæiske sociale tradition, som værdsætter social retfærdighed, offentlige ydelser, kønsligestilling, arbejds- og forbrugerrettigheder og miljø- og sundhedsbeskyttelse højt. At holde denne tradition i live i en stadig mere konkurrencepræget verden, kan ikke længere opnås på det nationale niveau alene. For at værne om denne tradition og for at udvikle den til en fælles europæisk socialmodel, er vi nødt til at tage ved lære af forskellige nationers erfaringer. EU's styrke vil være påkrævet, for at skabe balance i behovet for øget innovation, effektivitet og konkurrencedygtighed med værdierne fra den europæiske socialmodel. Vi ønsker heller ikke at isolere Europa fra resten af verden, ej heller ønsker vi at efterstræbe og eksportere en livsstil som er så tung en byrde for vores planet. Håndtering af den miljømæssige udfordring er derfor et anliggende angående social retfærdighed indenfor vore egne samfund, såvel som på verdensplan.

Forbrugerrettigheder og beskyttelse af sundheden

Uanset om det drejer sig om fugleinfluenza eller dioxin forventer forbrugerne, i krisetider, at EU agerer i beskyttelsen af deres rettigheder og levebrød. Sikring af forbrugerrettighederne på et åbent marked er ligeså vigtigt, når f.eks. forbrugerne ønsker sikre fødevarer fri for genetisk modificerede organismer. EU er et uundværligt redskab for forbruger- og sundhedsbeskyttelsen – en rolle som medlemslandene ikke længere kan udfylde alene. Forsigtighedsprincippet må effektueres gennem hele fødekæden og klare regler for ansvarsforholdene må også etableres med hensyn til genetisk modificerede organismer. En helt igennem europæisk politik indenfor alle de her nævnte områder vil kræve en viljestærk udøvende myndighed, der vil trodse presset fra internationale firmaer og regeringer, om nødvendigt, og som samarbejder med udviklingslandene om at ændre reglerne i internationale organer.

En grøn økonomisk vision for Europa

Konkurrencedygtighed bør defineres i overensstemmelse med principper af fælles interesse, i særdeleshed mht. beskyttelse af miljøet og socialt sammenhold. For De Grønne, kommer fælles fremskridt i stræben efter de fælles interesser og særligt beskyttelse af miljøet og det sociale sammenhold før konkurrence og konkurrencedygtighed.

Et centralt grønt fokus i vores økonomipolitik, er vores strategi om at reducere afhængigheden af fossile brændsler, især afhængigheden af olie og om at garantere et atomkraftfrit energisystem. Vi stræber efter innovation der kombinerer energieffektivitet, energibesparelser og udvikling af vedvarende energier. For De Grønne er udfasningen af den civile og militære atomkraftteknologi en absolut prioritet. For at løse energiforsyningsproblemet, er vi nødt til at ændre vore livsstile og forbrugsmønstre. EU skal spille en mere aktiv rolle på dette politiske område. Med blot et enkelt marked og euroen som fælles valuta i hovedparten af medlemslandene, vil det være tvingende

nødvendigt med mere samarbejde på det europæiske økonomipolitiske område, og hverken økologisk bæredygtighed eller socialt sammenhold er opnåeligt uden. At standse den skadelige afgiftskonkurrence, er en del af denne opgave.

En global aktør for en mere retfærdig globalisering

Vi har behov for EU som en stærk global aktør, der kan promovere en globalisering baseret på solidaritet og som er økologisk bæredygtig. De Grønne står for samhandel efter gensidighedsprincippet. Vi støtter indførelsen af en afgift af Tobin-typen på europæisk niveau. Vi ønsker at EU samarbejder med udviklingslande for at fremme bæredygtig udvikling, med deltagelse af det civile samfund. Globaliseringen af kapitalstrømmene kræver også en globalisering af den demokratiske politik. Dette medfører en stærkere rolle for FN, international lov og ret samt støtte til den internationale justits.

Demokrati, mangfoldighed, migration samt lov og ret

Der er ingen tvivl om at den europæiske union stadig skal forbedres med hensyn til de demokratiske procedurer. EU har dog spillet, og spiller fortsat, en vigtig rolle ved at værne om og kræve demokratiske procedurer og institutioner i medlemslandene, såvel som bemyndigelse af kvinder. Denne positive effekt gælder for nye såvel som gamle medlemslande. EF-domstolen, vedtægterne for grundrettigheder, den europæiske ombudsmand og klageadgangen er vigtige redskaber for at borgerne kan beskytte deres rettigheder. Historiske, kulturelle, etniske og lingvistiske minoriteter skal anerkendes af EU-medlemslandene. EU skal også stå for koordineringen af medlemslandene i kampen for menneskerettigheder, især racisme, homofobi, fremmedhad, aldersdiskrimination, anti-islamisme og anti-semitisme såvel som sikring af humanitære standarder for flygtninge, regulering af integrationen af immigranter, samt lov og ret i kampen mod international terrorisme og organiseret kriminalitet. Der bør ofres særlig opmærksomhed på romaerne, da disse udsættes for diskriminering, enten de facto eller ved lov, adskillige steder i Europa.

3. En demokratisk arkitektur for et højtydende EU

Europa må omdefinere demokrati i overnational sammenhæng, da unionen i sig selv er en særlig suverænitets-delende enhed der forener elementer fra en international organisation med elementer fra et integreret system. Den udøver direkte den magt som den er blevet tildelt, men anerkendes stadig ikke som et fuldt ud legitimt demokrati af dens borgere. Den europæiske forfatningstraktat kunne kun finde et delvist svar på mangelen på demokratisering af unionen og vi må blive ved med at stræbe efter at skabe stabile forfatningsmæssige rammer for EU.

Det fælles mål for forfatningerne i alle medlemslandene er at forbinde enhver magtudøvelse til sikrede fundamentale og civile rettigheder: til demokratisk retmæssighed, til opdelingen af magten mellem de lovgivende, udøvende og dømmende dele af regeringen, til adskillelsen af religion og stat, til lovgivningens offentlige karakter; til parlamentarisk og regeringsmæssig retslig kontrol over alle handlinger, og til sikringen af lov og ret. Alle disse grundlæggende principper i en demokratisk orden bør være genkendelige også på den europæiske unions niveau. De kan ikke implementeres gennem et beslutningsprocessystem som bygger på samarbejde mellem regeringer.

Vi har brug for en ambitiøs og sammenhængende forfatningstraktat. Udover vedtægterne for grundrettigheder fokuserer vi grønne på stærke parlamentariske rettigheder, på subsidiaritet, på

retslige garantier, på borgernes initiativ og europæiske folkeafstemninger, som hovedelementer i den nye forfatningsorden vi engagerer os i. Vi, De Grønne gentager vores engagement i et styrket parlamentarisk demokrati, gennemskuelig og ret, fastforankrede grundlæggende rettigheder, borgernes initiativ og europæiske folkeafstemninger som hovedelementer i det fremtidige forfatningsforlig.

Europaparlamentet

Alle lovgivningsmæssige handlinger af EU bør vedtages, som oprindeligt foreslået af konventet, i offentlighed af europaparlamentet og det lovgivende råd. For den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, bør europaparlamentet have magt til at udstede bindende retningslinier og være med til at beslutte budgetfordelingen. Europaparlamentets rolle må forstærkes ved forhandling og godkendelse af internationale traktater. Som én gren af lovgivningen skal europaparlamentet sammen med kommissionen, have initiativret angående europæisk lovgivning. For at forhindre individuelle medlemslande i konstant at blokere for unionen ved at nedlægge veto, skal det lovgivende råd træffe beslutning i alle sager om fælles lovgivning ved kvalificerede flertalsafgørelser.

Europaparlamentet og det lovgivende råd har samme ret til at kontrollere udøvelsen af kommissionens gennemførelsesbeføjelser. Kommissionens embedsperiode skal knyttes til lovgivningsperioden for europaparlamentet. Formanden for kommissionen skal vælges af europaparlamentet og godkendes af Europarådet. Kommissionen, inklusive udenrigsministeren og alle dens individuelle medlemmer, skal stå til ansvar overfor europaparlamentet. Kommissionens formand skal have en almen fuld autoritet vis-a-vis hans/hendes kollegaer.

Nationale parlamenter

Nationale parlamenter er nødt til at spille en stærk og aktiv rolle i det politiske liv i EU. Deres succesfulde involvering i hele lovgivningsprocessen i EU er nøglen til en øget gennemskuelig og en bredere offentlig accept af borgerne. Den succesfulde involvering må ikke begrænse sig til politisk kontrol over deres regerings handlinger i den europæiske arena. De bør spille en aktiv rolle for implementeringen af subsidiaritetsprincippet. Deres europæiske rolle bør begynde med tidlig analyse og meninger og – i tilfælde af et direktiv – slutte med en gennemarbejdet og godt timet indarbejdning på nationalt niveau. De skal også deltage i grundlovgivende forsamlinger og stille ændringsforslag ved enhver større grundlovsrevision.

Subsidiaritet

Demokrati indenfor EU manifesterer sig på forskellige niveauer: byer og kommuner, regioner, medlemslande og den fælles union. Subsidiaritet er en grundlæggende værdi i den europæiske union. De Europæiske Grønne advarer dog imod den nuværende tendens til at identificere subsidiaritetskonceptet med konceptet for generel re-nationalisering. EU-lovgivningen må være fuldt ud sammenhængende med subsidiaritetskonceptet. Givet dets natur, skal det lovgivende råd – som værende en afdeling af staterne – bære et særligt politisk ansvar for bevarelse af subsidiariteten. Retten er kompetent til at dømme i appeller der hævder at implementere subsidiaritetskonceptet eller i kompetencekonflikter mellem EU-institutioner, medlemslande og medlemslandes konstitutionelt anerkendte regioner.

Politiske partier

Europæiske partier må spille en vigtig rolle ved at fremme den europæiske politiske integration. Vi De Grønne går ind for transnationale lister. 10 % af pladserne i europaparlamentet bør afsættes til pan-EU lister. Således vil hver borger, ved de europæiske valg, afgive to stemmer, én for et nationalt parti og én for et europæisk parti. Europæiske partier kan beslutte at indstille hovedkandidaten på deres liste som præsident for kommissionen. Dette ville øge indsatsen ved de europæiske valg.

Domstolen

Den europæiske domstol skal også være den forfatningsmæssige domstol for unionen. Den generelle anvendelse af unionsloven, inklusive menneskerettighederne, skal falde under dens jurisdiktion. Muligheden for at blive prøvet igen ved domstolen bør forbedres kraftigt, for at inkludere borgere hvis rettigheder er krænkede og de samlede handlinger for miljømæssige og sociale ikke-statslige organisationer. Alle handlinger indenfor rammerne af traktaterne skal falde under dens jurisdiktion. Alle medlemmer af den europæiske ret skal godkendes af europaparlamentet efter afholdelse af høringer.

Borgernes direkte deltagelse

De europæiske borgeres deltagelse i beslutningsprocessen skal garanteres ved inkludering af initiativet for borgerne, såvel som en europæisk folkeafstemning. Et lovforslag med mindst én million underskrifter indhentet fra et antal medlemslande, kan indsendes til kommissionen med henblik på at denne udøver et lovgivende initiativ, under forudsætning af at dette er foreneligt med forfatningen og, i særdeleshed, med vedtægterne for de grundlæggende rettigheder. Dette borgerinitiativ vil ikke påvirke europaparlamentet og kommissionens initiativret, men det forpligter begge institutioner til at handle eller, i tilfælde af at de beslutter ikke at følge anbefalingen i henstillingen efter en kvalificeret flertalsafgørelse, at forklare årsagerne offentligt uden unødigt forsinkelse.

4. Fremtidig udvidelse af EU

Udvidelsen af EU fra de indledende 6 til de nuværende 25 har været en succes – uden en løsning på den nuværende forfatningskrise i EU, vil der dog ikke blive nogen fremtidig udvidelse, udover Bulgarien og Rumænien, alene på grund af de juridiske forhindringer som er fremsat af Nice traktaten.

EU har med rette overholdt sine forpligtelser overfor Kroatien og Tyrkiet. Vi hilser forhandlingerne om medlemskab med disse to lande velkommen. Vi har altid gjort det klart, hvor vi ser svaghederne i reformerne i disse lande, og vi vil helt sikkert fortsætte med, at være pålidelige men kritiske støtter af begge lande. Optagelsesforhandlingerne er i deres natur uden definitive grænser, men medlemskab er målet. Ligesom førhen vil beslutninger om deltagelse fra Schweiz, Norge og Island, blive hilst velkomne.

Det europæiske perspektiv på det vestlige Balkan må opretholdes: stabilisering og fred på Balkan må forblive en hovedprioritet for EU i de kommende år. Derfor ønsker vi at EU skal have en fælles

strategi for regionen. Niveauet for regionalt samarbejde mellem landene i det vestlige Balkan er en vigtig indikator for hvor parate de er til medlemskabet af EU, men i sidste ende må hvert land vurderes på sine egne meritter og forhandle sin optagelse efter individuelle tidsplaner.

I dag ligger en mulig start på optagelsesforhandlinger med Ukraine eller endda andre østeuropæiske lande langt ude i den historiske horisont. Det er uvist om dette vil ændre sig over de næste 25 år. Der er et europæisk perspektiv for Ukraine, Hviderusland og Moldova. Tidsperspektivet for disse lande skal dog ses på meget lang sigt, og afhænger også af væsentlige fremskridt indenfor de institutionelle reformer i EU. I mellemtiden bør EU ikke tøve med at styrke samarbejdet med disse lande.

For De Grønne er de kriterier, som blev lagt fast i København i 1993, det centrale sammenligningsgrundlag for parathed af enhver kandidat til indtrædelse i EU. Disse kriterier står ikke til forhandling.

5. (Hvordan) Vil vi få en Europæisk forfatningstraktat?

Vi, De Grønne, er overbeviste om at den europæiske union mere end nogensinde før har brug for et forfatningsmæssigt forlig, som kan styrke parlamentarisme, demokrati, gennemsækelighed samt lov og ret, som kan fastforankre de grundlæggende rettigheder, udvikle statsborgerskabet og forbedre unionens kapacitet til at handle effektivt både hjemme og i udlandet.

Set ud fra vores synspunkt, er den europæiske union nødt til at relancere forfatningsprocessen - samtidig med en radikal forbedring af dens politiske præstation. Demokratisering og yderligere trin til etablering af en europæisk forfatningstraktat, er nødt til at gå hånd i hånd med en ændring af unionens politiske orientering, ved indførelsen af politiske initiativer og regler som på tilstrækkelig vis tager højde for befolkningens behov og bekymringer. Dette indebærer, blandt andet, håndtering af de problemer befolkningen står overfor på de sociale, økonomiske, energi- og miljømæssige områder. Accepten af unionen vil kun blive forbedret hvis borgerne føler at EU ikke kun fokuserer på gennemførelsen af det indre marked, men er det redskab som er bedst egnet til at imødekomme de nuværende udfordringer.

Under den igangværende ratificeringsproces, blev det klart at betydelige dele af forfatningen egentlig ikke var kontroversielle. Vedtægterne for de grundlæggende rettigheder, det meste af første del og en stribe af tiltag i tredje del af forfatningen, har slet ikke eller kun i mindre grad været udsat for kritik i løbet af ratificeringsprocessen. Desuden er det nødvendigt med en høj grad af enighed med hensyn til specifikke forbedringer såsom styrkelsen af borgernes initiativret, introduktionen af en europæisk folkeafstemning, afhjælpningen af modsigelserne mellem sociale mål.

Vi tror ikke på den nuværende løsningsmodel, som de konservative og socialdemokraterne har foreslået, som er baseret på tilføjelsen af en ny protokol for hvert land der har afvist forfatningen, under antagelse af at dette vil tillade os at overvinde det dødvande der blev skabt af de negative resultater af folkeafstemningerne i Frankrig og Holland. En forfatningskrise af de dimensioner vi står overfor, kan ikke overvindes ved at følge den tidligere anvendte løsning til overvindelse af de negative resultater af folkeafstemningerne i Danmark og/eller Irland.

På samme tid afviser vi alle forslag om, at fortsætte med den nuværende Nice traktat og blot tilpasse denne med henblik på at gøre den brugbar i tilfælde af, at optagelsesforhandlingerne med Kroatien og andre Balkanlande fuldføres.

De Grønne er overbeviste om, at vi behøver en ny konvention for at overvinde den nuværende blokering. Denne bør bygges på basis af den første konvention. Derfor afviser vi ethvert forsøg på at genstarte forhandlingerne om en ny traktat helt fra bunden.

Vi mener at forfatningstraktaten, som den er nu, kan og bør forbedres. Konventionen skal have et klart mandat, hvilket bør inkludere udflytning af politikdelen (del III) fra forfatningen, samt optegning af en klar skelnen mellem genforhandlingsklausulerne for forfatningen (cirka del I,II og IV) og traktaten (cirka del III). Den nye konvention kunne indsættes efter det franske valg og under det tyske formandskab. En stærk politisk indsats for at udnytte alle mulighederne i den nye konvention til væsentligt at forbedre den sociale dimension, bør også være en del af resultatet af processen. Repræsentanter for det civile samfund bør indgå i arbejdet med den nye konvention. Den forfatningsmæssige del må kun kaldes en "forfatning" hvis den er koncis og læsbar, indeholder bindende grundlæggende rettigheder samt introducerer en demokratisk arkitektur.

Forfatningstraktaten, ændret som foreslået af os, dvs. det sande forfatningsmæssige resultat af konventionens arbejde, bør ratificeres i et pan-EU referendum ved dobbelt flertal, parallelt med de i 2009 kommende europæiske valg. De eksakte modaliteter bør besluttes i løbet af anden halvdel af 2008, af den nye konvention og Europarådet. De Grønne vil agitere for denne folkeafstemning i hele EU.

Vi er overbeviste om at dette forslag, som appellerer til de europæiske borgere om at bryde ud af dette dødvande, er den bedste måde at overvinde Europas forfatningskrise. En fælles forfatningsmæssig beslutning der ikke kun involverer de politiske institutioner i EU, men også hver eneste borger i den europæiske befolkning er svaret på nationalistisk snæversynet adfærd og nationale opdelinger. Vi er sikre på at intet mindre radikalt vil virke, og at Europas borgere, når de bliver påkaldt for at tage kontinentets historie i deres hænder, vil bringe Europa fremad. I den forbindelse vil vi byde politiske initiativer til fremme af et strukturelt forbedret samarbejde med sigte på fremskyndelse af den europæiske integrationsproces, velkommen. I den sammenhæng vil vi dog gerne pointere, at forbedrede samarbejdsformer bør fremme opnåelsen af unionens mål, beskytte dens interesser og forstærke integrationsprocessen, samt stå åben for alle medlemslande til alle tider. Vi ønsker også at gøre det klart, at disse mulige samarbejdsformer ikke bør implementeres på bekostning af indsatsen for, uden unødigt forsinkelse, at nå frem til en forfatning for Europa.

6. Forgrønnelse af Europa

For at forbedre EU's ydelse, for at opbygge ny tillid til de europæiske institutioner og for bedre at imødekomme kravene fra EU's borgere, må EU evaluere og, hvor det er nødvendigt, omdirigere sine kernepolitikker. Forgrønnelse af dens orientering vil hjælpe EU til at handle i overensstemmelse med virkelige behov og borgernes forventninger. De Europæiske Grønne tilbyder en "forgrønnende" strategi, anført af vores vision for Europas fremtid.

Imod De Grønnes stemmer er EU's budgetplanlægning for 2007 – 2013 blevet vedtaget af europaparlamentet. I stedet for at investere i menneskelige ressourcer og videnskab for at opnå målet om at blive den stærkeste viden-baserede region i verden, afsættes størstedelen af midlerne stadig til landbrugsområdet og strukturfonde. Som Grønne, er vi nødt til at udvikle en langsigtet strategi for en bæredygtig budgetplanlægning, som er fremtidsorienteret.

Europa som et fredsprojekt

EU blev opført på et projekt om fred mellem alle europæiske stater. Den bør forblive et fredsprojekt, også i fremtiden. Grusomhederne fra anden verdenskrig har lært europæerne ikke at opfatte magtanvendelse som selvhævdende, men som fiasko. Den europæiske union er et ganske succesfuldt forsøg på at erstatte den stærkeste lov med styrken af loven. Ikke at løse konflikter med intimidering og vold, men med regler, forhandling og jurisdiktion. Således, er de fleste europæere varme tilhængere af multilaterale organisationer såsom de Forenede Nationer og den Internationale strafferetsdomstol. De er imod militær magt så længe alle muligheder for fredelig konfliktløsning ikke er udtømte. Desværre er borgerne i EU mere af samme sind end deres politikere. På grund af uenigheder mellem regeringer, er EU alt for ofte væk fra verdensscenen.

De Europæiske Grønne bifalder ikke disse lammende opdelinger. Fejlene og manglerne i USA's udenrigspolitik med hensyn til håndtering af de nutidige trusler mod sikkerheden, såsom terrorisme, udbredelsen af masseødelæggelsesvåben, fejlslagne stater, organiseret kriminalitet og klimaforandringer, er alle alt for åbenbare. EU, som omfatter og praktiserer et bredere koncept for sikkerhed, bør påtage sig mere globalt ansvar. De aktiviteter som har sammensmedet europæiske lande bør blive EU's eksterne magt: diplomati, kulturel dialog, samhandel efter gensidighedsprincippet, udviklingsstøtte og fremme af international lov. Europa bør blive en kernekraftvåbenfri zone.

Europas rolle, som har hjulpet til med at frembringe eller har støttet positive institutionelle ændringer i Nordirland, Skotland, Wales, Catalonien og Baskerlandet, må forstærkes for at sætte det i stand til at hjælpe med at løse interne konflikter i EU-medlemslande, især hvor det drejer sig om beskyttelse af minoriteter og statsløse nationer, for på denne måde at hjælpe til med at opbygge en fredelig fremtid.

Der er støtte blandt europæiske borgere til en mere integreret europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Europa har brug for at udenrigsministeren er medregnet i forfatningen, men det har også behov for en afskaffelse af vetoerne. Som et skridt i retning mod mere effektiv beslutningstagning, bør ministerrådet, på baggrund af kvalificerede flertalsafgørelser, tage stilling til forslag fremsat af EU's udenrigsminister. Samtidig bør EU ministerens ansvar overfor europaparlamentet forbedres. EP bør tildeles magt til at formulere bindende retningslinier indenfor udenrigspolitiske emner og ægte magt til at kontrollere EU's eksterne politikker. Når EU har en fælles position, bør EU-ministeren forsvare denne position i FN's sikkerhedsråd. Sluttelig bør EU have sin egen permanente plads i sikkerhedsrådet.

Selv som en civil magt, har EU behov for egne militære midler. De udgør en sidste udvej, når forebyggelse af konflikter og håndtering af civile kriser slår fejl. EU bør ikke længere være afhængig af NATO for at kunne bevare freden på det europæiske kontinent, inklusive det vestlige Balkan. Dette nødvendiggør ikke flere militærudgifter. Det kræver et bedre samarbejde, en klar fordeling af opgaver og integration af de militære kompetencer. Atomare, kemiske og biologiske våben må dog aldrig blive en del af EU's militære redskaber. De nuværende atomare, kemiske og biologiske våben må bandlyses.

EU bør tage initiativ til global nedrustning, begyndende med forhandlinger om afskaffelse af alle masseødelæggelsesvåben på eget territorium, og den gradvise omlæggelse af militære udgifter og produktioner til nogle der er socialt anvendelige og miljømæssigt bæredygtige.

Militære interventioner bør altid udføres i overensstemmelse med FN fundatsen, med sigte på at opnå varig fred, ikke for at sikre olieforsyninger og lignende. Den europæiske domstol bør besidde jurisdiktionen over EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Militæroperationer bør kræve tilladelse fra både europaparlamentet og de nationale parlamenter i de deltagende medlemslande, samt et FN mandat. EU's militære styrker bør under ingen omstændigheder anvendes til at trænge flygtninge tilbage eller som intern politistyrke. EU afsværges våbeneksport for at fremme fred og nedrustning, og derfor, som et første skridt, bør EU's etiske regelsæt for våbeneksport gøres juridisk bindende og våbenhandelstraktaten bør tilpasses. EU bakker op om et atomvåbenfrit Europa, og går ind for en generel bandlysning af atomvåben. En fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik for EU må ikke give anledning til frygt blandt Europas naboer eller egne borgere, den må hjælpe til med at opbygge en fælles tillid.

Etablering af en bæredygtig fremtid

Forbedret beskyttelse af miljøet og ressourcegrundlaget er en af de vigtigste opgaver for Europas politiske ledere. Det er også en af hovedaktiviteterne, som borgerne i den europæiske union forventer af EU. Europæiske meningsmålinger viser, at mere end to tredjedele ønsker at beslutningstagerne skal prioritere miljømæssige, økonomiske og sociale politikker lige højt.

Mens der sker forbedringer på visse områder, øges presset på miljøet dog stadig. Den samlede globale udnyttelse af naturressourcer skønnes at ligge cirka 20 procent over hvad planeten kan producere. Gennemsnitsborgeren i EU-25 bruger mere end dobbelt så meget som det globale gennemsnit.

Det er selvsagt ikke bæredygtigt. Vi må reducere de miljømæssige effekter af vores produktions- og forbrugsmønstre til bæredygtige niveauer, ellers vil kommende generationer komme til at betale prisen. Ressourceforbrug og økologiske ydelser må fordeles mere rimeligt, ellers vil alternativet være øget konflikt over faldende ressourcer.

EU har medført specifikke forbedringer af den miljømæssige beskyttelse i hvert af sine medlemslande. I visse lande stammer foranstaltningerne til beskyttelse af miljøet hovedsageligt fra EU. I andre, med en høj standard, har det generelt sænket denne standard.

De sidste få år har udvist en foruroligende ændring, i den forkerte retning, indenfor EU. Miljømæssige anliggender modtager lavere prioritet end "konkurrencedygtighed", for eksempel indenfor kemikaliepolitikken, samt transport og energi. Vi er nødt til at nå til erkendelse af at økologisk bæredygtig anvendelse af vore ressourcer er en nødvendighed i den langsigtede forudsætning for beskæftigelse og økonomisk fremskridt, og kan endda forbedre disse selv på kort sigt.

I særdeleshed, må den frie bevægelse af varer ikke tilskrives højere prioritet end beskyttelsen af miljøet og sundheden. Dette gælder både indenfor EU og for relationer mellem EU og resten af verden. Så længe der mangler tilstrækkelige miljø- og konkurrencemæssige sikkerhedsforanstaltninger, vil yderligere integration af markederne kunne få alvorlige konsekvenser for både miljøet og miljøpolitikken.

De grundlæggende principper for EU's miljøpolitik: "forureneren betaler" princippet, forsigtighedsprincippet og princippet om rektificering af forureningen ved kilden, er vigtige og skal implementeres. Dette inkluderer en bedre håndhævelse af EU's miljømæssige bestemmelser og standarder. Disse principper må suppleres af erstatningsprincippet for farlige kemikalier, princippet

om bevarelse af biodiversiteten og princippet om at holde ressourceforbrug og miljømæssige effekter indenfor en rimelig andel af det miljømæssige område eller økologiske fodaftryk for Europa.

Under hensyntagen til, at et af de mest alvorlige problemer som verden står overfor for tiden er klimaforandringerne, må EU udvise mere handlekraft for at standse den globale opvarmning. Mulige redskaber kunne være en petroleumsafgift gældende for hele EU eller en europæisk økologifgift.

Vi må hastigt adskille den stigende økonomiske vækst fra også at medføre stigninger i ressourceforbruget og påvirkningen af miljøet. Ressourceforbruget og påvirkningen af miljøet må reduceres i absolutte termer.

Integration af miljømæssige anliggender og dyrevelfærdsanliggender i andre EU-politikker, som påkrævet af traktaten, må implementeres i praksis. Især er der behov for en miljømæssig finansreform, med hvilken ressourceforbrug og pres på miljøet pålægges afgifter, mens andre afgifter eller finansieringskilder reduceres. EU's landbrugspolitik bør foretage et radikalt skift over mod økologisk produktion, dyrevelfærd og samhandel efter gensidighedsprincippet. Eksporttilskud for landbrugsprodukter stoppes.

Det er også vigtigt at få udfaset tilskud som er til skade for miljøet. Andre prioritetsområder for øget integration af miljøkrav i sektorielle politikker er forskning, strukturfonde, landbrug, fiskeri, transport og energi.

Euratom må skrottes eller omdannes fuldstændigt til et organ for bæredygtig transformering af vores energisystem. Lande der har opbygget deres velstand under æraen med billige fossile brændsler, har ressourcerne og en forpligtelse til at udvikle og introducere teknologi som er ren, effektiv og i stigende grad baseret på vedvarende ressourcer. Dette bør være et hovedfokus for europæisk forskning og udvikling.

Vi kan nå målet om et bæredygtigt Europa med en attraktiv livskvalitet, men det vil kræve en ændring af fokus for beslutningstagere på alle niveauer. Det vil kræve en re-orientering af politikker, forskning og investeringer, og fornyet overvejelse af forældede ideer om hvad der er nødvendigt for et godt liv. Partiet De Europæiske Grønne og dets nationale medlemspartier vil fortsætte med, at arbejde sammen for at opnå konkrete handlinger der fører hen mod dette mål på europæiske, nationale og lokale niveauer.

Forstærkning af den europæiske socialmodel

Kun hvis den sociale dimension af EU bestyrkes og opfattes som sådan af borgerne vil offentlighedens støtte til integrationsprocessen øges. For De Grønne, er den sociale dimension fuldt ud omfattet af den bæredygtige udvikling af de europæiske samfund, det er ganske enkelt ikke tænkeligt, at den europæiske union vil begrænse sin rolle om at fremme Europa som et integreret økonomisk og finansielt marked, og samtidig ignorere behovet for socialt sammenhold og for at forbedre leve- og arbejdsforholdene for europæiske borgere og mennesker over hele verden.

Vi er klar over at en stor del af de nuværende regeringer, eksplicit eller *de facto* er fortalere for en europæisk union der ville fungere udelukkende som et indre marked, og sætte de nationale velfærdssystemer i ubunden konkurrence med hinanden, hvilket ville føre dem (såvel som de finanspolitiske og miljømæssige beskyttelsessystemer) ind i en nedadgående spiral. Dette er noget som De Grønne er stærke modstandere af.

For De Grønne må velfærdssystemer, for at være bæredygtige og succesfulde, nyde bred støtte fra deres befolkning og derfor være bygget på dennes delte værdier. Da disse kan variere fra land til land følger det, at der ikke kan findes noget "én størrelse passer alle" velfærdssystem, og at valgene i form af systemerne – og den måde de bør forbedres og forstærkes for at kunne modstå den ravage, som en globalisering der bygger på en kombination af fri handel og autoritære regimer (Kina er et eksempel) primært bør overlades til medlemslandene. Et samarbejde mellem et antal af disse, med henblik på at opnå en højere konvergens, kan kun ske på frivillig basis, men vil være meget velkomment. Dette betyder dog ikke, at den europæiske union ikke skal have en rolle indenfor socialpolitikken. Tværtimod må den europæiske union, udover den monetære union, også blive til en social union. Faktisk må EU vende blikket mod de nye indsatser der er sat på spil af globaliseringen, hvilket vil sige konkurrence mellem nationale systemer og svækkelsen af den sociale struktur.

Først og fremmest må unionen sikre sig, at de lovindgreb den foretager og de politikker den fører indenfor de økonomiske og finansielle områder, samt indenfor verdenshandelsområdet ikke *de facto* svækker eller umuliggør medlemslandenes socialpolitikker. Hele balancen i EU's politikker må ændres til fordel for sociale og miljømæssige overvejelser.

Med hensyn til serviceydelser af almen interesse mener De Grønne, at offentlige ydelser såsom uddannelse, sundhed og vand ikke bør reguleres af markedsmekanismene. På andre områder, især hvad angår serviceydelser af almen økonomisk interesse, som f.eks. offentlig transport, vil De Grønne altid overveje muligheden for at myndighederne kan anvende markedsmekanismer såsom kontrolleret konkurrence, dvs. licitation, for at udnytte skatteydernes penge effektivt og, på samme tid, sikre et højt kvalitetsniveau for serviceydelserne. Valget mellem liberalisering eller ej bør – under passende hensyntagen til konkurrence og statsstøtte – overlades til det relevante lokale, regionale eller nationale niveau, uden dog at tillade uberettigede monopolistiske fordele på liberaliserede markeder. Derfor favoriserer De Grønne gensidighedsprincippet, hvilket betyder at børsnoterede selskaber, som har "interne" offentlige ydelseskontrakter, ikke bør tillades at kunne deltage i konkurrencen på de åbne markeder.

De Grønne er overbeviste om at vi har behov for en fælles europæisk skattepolitik, for at standse den fatale skattekonkurrence mellem medlemslande. Som et første skridt, påtænker De Grønne at den europæiske union bør indføre et mindsteniveau for selskabs-, kapital- og miljøbeskatning, for på denne måde at undgå ubunden konkurrence mellem medlemslandene, samt give dem finansieringsmuligheder for deres velfærdssystemer på en fyldestgørende og mere balanceret måde (bort fra den udelukkende arbejdskraftbaserede). Vi påtænker at den europæiske union også bør indføre sociale og fiskale konvergenskriterier på niveauer for børnefattigdom og langtidsledighed.

EU bør opfordre sine medlemslande til at indføre et subsistensminimum eller en "grundløn", under hensyntagen til nationale forskelle, for på denne måde at sikre en nedre grænse for effekterne af konkurrencen. EU bør sørge for rammevilkår for kollektive arbejdsaftaler inden for hele EU, der dækker områder såsom arbejdsforhold, uddannelse og lønninger. EU kommissionen bør gives autoritet til at indgå sådanne aftaler, som er bindende for alle selskaber indenfor de pågældende sektorer. EU bør også forbedre lovgivningen på anti-diskriminationsområdet, især med hensyn til etnisk afstamning, handicap og seksuel orientering. Den bør også stramme op på reglerne for virksomheders sociale ansvar for at fremme et mere socialt og miljømæssigt ansvarligt marked.

Forbrugerrettigheder og sundhedsbeskyttelse

De store fødevarer- og sundhedspanikker fra de foregående år (kogalskab, dioxin, salmonella, kontaminering med genmodificerede organismer og MPA, osv.) har undermineret forbrugernes tillid til fødevarer, især kød og industrielt fremstillede fødevarer, men også til politikernes evne til at løse problemerne. Selvom den europæiske union har fremsat nogle vidtrækkende forslag til forbedring af fødevarerens sikkerhed langs hele fødekæden, er disse initiativer ikke tilstrækkelige og er ofte blevet blokerede eller forsinkede af medlemslande. Internationalt forbrug og overskridende markeder har behov for retslige rammer og en ansvarlig og fortroelig handel for markedsparterne for en retfærdig, social og bæredygtig forbrugskultur i Europa. Vi har behov for at styrke og informere forbrugerne, samt at være garant for deres sundhed og økonomiske interesser, for at sikre en blomstrende europæisk økonomipolitik.

Forsigtighedsprincippet for fødevarerproduktionen indført af EU, må ikke begrænses til fødevarerest- eller endepunktskontroller på færdige produkter. Verificerbare standarder som garanterer sunde fødevarerprodukter må påtvinges hele vejen gennem fødekæden, fra produktionsprocessen over dyrkningen af afgrøder og foder til slutforarbejdningen, inklusive arbejdspladser og miljø. Disse standarder er påkrævet af EU's bestemmelse for økologisk landbrug og bør i fremtiden også indføres for den konventionelle fødevarerproduktion, det være sig fra landbrug, fiskeri eller fiskeopdræt. Masseproduktion må underkastes strenge regler for at sikre passende forhold afhængigt af arten.

For at lave bedre og sundere fødevarer, er det nødvendigt at:

- begrænse intensiv agroindustriel produktion, ved at hæmme praktisering af intensiv landbrugsdrift og fiskeopdræt via stringent håndhævelse af miljø-, dyrevelfærds- og fødevarerens sikkerhedslovgivningen.
- evaluere effekten af fiskeopdræt, som anvender animalske foderstoffer, på de globale fiskebestande og fødevarerens sikkerhed i udviklingslandene.
- håndhæve standarder som garanterer fødevarerens sikkerhed, uden at begrænse den nødvendige fleksibilitet for implementeringer som der er brug for, for at vedligeholde og variere regional og lokal fødevarerproduktion.
- udvide definitionen af kvalitetsstandarder, for at medtage de brede forskelle på fødevarer kulturer og smag.
- gøre alle relevante oplysninger om et produkts oprindelse og måden det er blevet fremstillet på tilgængelige for forbrugerne, via et EU regulativ om forbrugeroplysning.
- opnå effektiv kontrol over implementeringen af fødevarerlove i alle faser af fødevarerproduktionen.
- anvende forsigtighedsprincippet gennem hele fødekæden og etablere klare regler for ansvarsforhold.
- stimulere forbrugernes valg hen mod en sund diæt.
- få kontrol over unødvendig fødevareremballage og fremme miljøvenlig emballering.

Men fødevarerens kvalitet er kun et enkelt aspekt ved forbedring af sundhed og forbrugerrettigheder. Forbrugerbeskyttelse og folkesundhed må forefindes i alle europæiske politikker (industrielle, handels-, landbrugs-, regionale, fødevarer-, osv).

De Grønne anerkender det stigende krav fra forbrugerne om medicinsk pluralisme inklusive alternativ medicin. EU bør bakke op om opfordringen fra forbrugerne til større valgfrihed og deres krav om mere information og ekspertise.

Faren for nye epidemier

De Grønne anerkender forholdet mellem stigende sygdomme som allergier og luftvejsinfektioner og det øgede pres på vores miljø på grund af anvendelse af pesticider, kemikalier og andre forurenende substanser.

I denne sammenhæng, er De Grønne forpligtede til at fremme et stærkt direktiv om REACH. Direktivet lader til, i store træk, at være utilstrækkeligt både på niveauet for kontrolproceduren og listen over farlige stoffer. Toksisk kontaminering via kemikalier og afbrænding af affald må stoppes. En stringent evaluering af sikkerhedsrisici må garanteres.

Samtidig står vi overfor nye verdensomspændende udbrud. Fugleinfluenza, AIDS, SARS og malaria krydser ikke bare landegrænserne, men også grænserne mellem arterne og påvirker mennesker. Ifølge traktaterne har EU, sammen med medlemslandene, et klart ansvar i forebyggelsen af sygdomme og beskyttelse af menneskers sundhed.

Ydermere, efterspørger De Grønne en forbedring af rettighederne for forbrugerbeskyttelsesorganisationerne. Direktiver om dørsalg, forbrugerkredit, fjernsalg, charterrejser og produktansvar bør forstærkes.

En grøn økonomisk vision for Europa: omdefinering af markedsøkonomien gennem økologiske og sociale principper

De Grønne går ind for konkurrenceregler for økonomien, så længe disse udgør redskaber som søger at opnå et retfærdigt og rimeligt mål, i stedet for at være et mål i sig selv.

Serviceydelser af almen interesse som sundhed, uddannelse og offentlig transport er grundpillerne i en bæredygtig udviklingsstrategi. Europa har behov for stærke og moderne serviceydelser af almen interesse. Disse serviceydelser udgør allerede mere end 35 % af den totale beskæftigelse i EU og er centrale for udviklingen af en succesfuld viden-baseret økonomi. Det er derfor essentielt at sikre væksten i den offentlige forsyning og i det offentlige forbrug af disse serviceydelser. I fuld respekt for subsidiaritetsprincippet må offentlige autoriteter på alle niveauer, som står til demokratisk ansvar overfor borgerne, have frihed til at vælge hvordan disse serviceydelser skal organiseres og finansieres. En europæisk lovgivning bør give retslig sikkerhed til disse principper. Det sociale initiativ og den frivillige sektor må anerkendes af EU-politikkerne. Denne sektor af økonomien, som omfatter kooperativer til mindre virksomheder via de mange og varierede former for frivillige organisationer, opererer indenfor de konkurrencemæssige rammer og skaber mange jobs i innovative eller voksende sektorer såsom miljø og serviceydelser til enkeltindivider.

De Grønne går ind for et blandet økonomisk system af offentlige serviceydelser og private virksomheder. Konkurrence er ikke et mål men et redskab til forbedring af kvaliteten på produkter og services, hvilket fører til innovationer og overkommelige priser. En grøn og social økonomi betyder at konkurrencen bør være kompatibel med stræben efter mål af almen interesse og især socialt sammenhold, miljøbeskyttelse og samhandel efter gensidighedsprincippet, hvilket er hjørnestenene i bæredygtig udvikling. Det betyder også at den bør være kompatibel med voksende indflydelse fra arbejderne på deres virksomheders politik. Dette indebærer at når små og mellemstore

virksomheder fremmes, bør EU også inkludere sociale virksomheder og kooperativer, i disse politikker.

Der findes økologiske begrænsninger for økonomisk udvikling. Dette ses især tydeligt i lyset af energiproblemet og klimaforandringerne. Med vendepunktet for den såkaldte peak-oil krise som forventes at opstå indenfor de næste ti år, har Europa mere end nogensinde behov for en ny energikultur. En massiv optagelse af vedvarende energikilder er nødvendig, såvel som større ændringer af livsstil, forbrugsmønstre, transportmåder og indsats i form af energieffektivitet og -konservering. Herudover kræver et effektivt og konkurrencedygtigt europæisk energimarked en reduktion af markedsconcentrationen. Regulatoriske redskaber, inklusive finansielle værktøjer, bør anvendes for at tilskynde udviklingen af nye markedsaktører i sektoren for vedvarende energi. Ligeledes bør udviklingen af en viden-baseret økonomi hænge sammen med en bæredygtig udviklingsstrategi. Forsknings- og udviklingspolitikken samt innovationspolitikken bør fokusere på miljøvenlige teknologier. Faktisk er miljøeffektivitet det tydeligste kendetegn for moderne, avancerede økonomier. På denne måde, er markedet for atomenergi et eksempel som ikke bør følges. Udover de dramatiske miljø- og sikkerhedsmæssige implikationer, går det imod vores opfattelse af de almene interesser og imod vores konkurrencebegreber. Hvis købsprisen for depleteret uran tages i betragtning, gør omkostningerne i forbindelse med oplagring af affald samt udgifterne til sikring af sådanne anlæg, prisen for atomkraft alt for høj.

Makroøkonomipolitiske redskaber bør imødekomme det europæiske samfunds behov. Gennem ændringerne som trådte i kraft i marts 2005, skulle stabilitets- og vækstpakten give mere adhærens på nationale niveauer, samtidig med en større margin på EU niveau. Fokus bør ligge på offentlige og private investeringer for at reducere arbejdsløsheden. Hvad Europa har behov for er, at øge det offentlige og private forbrug indenfor miljøeffektive teknologier og deres udbredelse i den økonomiske produktion. Den nye markedsudbudslovgivning bør også anvendes til at skabe efterspørgsel på sådanne teknologier. Finanspolitikken bør også støtte bæredygtig udvikling. Europa har brug for mere skattemæssigt samarbejde, i stedet for skattemæssig konkurrence, for at bevare og forbedre de finansielle midler som er nødvendige for ambitiøse offentlige politikker. I denne henseende, er en europæisk koordinering af miljømæssige skattereformer og af selskabsbeskatning nødvendig.

EU-budgettet bør bringes til et niveau som svarer til unionens politiske kompetencer. Det er ikke muligt at implementere bæredygtige udviklingspolitikker i forbindelse med den udvidede EU med et budget der er begrænset til 1 % af EU's BNP. På tilsvarende vis bør fordelingen af disse udgifter refokuseres for at imødekomme prioritetsbehovene, inklusive bæredygtighed, miljøinnovation, den fælles udenrigspolitik og udviklingssamarbejdspolitikken.

Europa som aktør for en retfærdig globalisering

En rent defensiv tilgang til globaliseringen er et dødvande. Hverken et "*adaptivt*" paradigme – baseret på ideen om at globaliseringen er et fænomen med oprindelse uden for EU, og til hvilket EU må tilpasse sig – eller et "*beskyttende*" paradigme – baseret på ideen om at EU (som helhed, eller på medlemslandsniveau) bør reducere sin involvering i den globale økonomi via barrierer imod den frie bevægelse af varer, serviceydelser, kapital og personer – tjener EU-borgernes interesser eller resten af verden.

De Grønne er fortalere for mere offensive responser fra EU, hvis rolle kan blive af afgørende betydning for reorienteringen af den nuværende globaliseringsproces over mod win-win strategier. Som verdens største økonomiske aktør, bør EU fuldt ud påtage sig sit ansvar i den henseende. Derfor forlanger De Grønne, at EU forpligter sig til at minimere dens negative effekt på det globale økosystem. Valget for en vidtrækkende øko-effektivitetsstrategi indenfor EU er en betingelse for en retfærdig globalisering.

De Grønne forlanger ligeledes, at EU forpligter sig til at vende de negative sociale effekter af globaliseringen til positive, især i udviklingslandene. EU bør udnytte sin økonomiske vægt til at muliggøre realiseringen af FN's mål for årtusindeskiftet til tiden, og overholdelsen af grundlæggende arbejdsrettigheder. For at undgå 'social neo-kolonialisme' bør denne proces udvikles i tæt samarbejde med udviklingslandene.

De Grønne påskynder regionale-kontinentale integrationsprocesser i andre dele af verden baseret på demokratiske værdier og fuld respekt for menneskerettigheder (Afrika, Latinamerika, osv.).

De Grønne tilskynder udviklingen af serviceydelser af almen interesse. De er bevidste om de fremtrædende roller som de offentlige myndigheder spiller indenfor den økonomiske udvikling i EU såvel som i udlandet. De relevante myndigheder bør være i stand til, at vælge at fritage offentlige serviceydelser og serviceydelser af almen interesse fra konkurrencereglerne.

De Grønne ser det som en forpligtelse at bevare og forbedre effektiviteten af de offentlige udgifter. Indenfor EU såvel som i udlandet, repræsenterer overdrevent restriktive skatte- og pengepolitikker forhindringer, som hindrer offentlige myndigheder i at tage sig ordentligt af sociale og miljømæssige behov.

De Grønne opfordrer til en forsknings- og udviklingspolitik som stemmer overens med en bæredygtig udvikling. Forskning og udvikling samt innovation bør fokusere på miljøvenlige teknologier. Grundforskningen bør mindst udvikles ligeså meget som den anvendte forskning. Indenfor EU såvel som udenfor, bør uddannelse være en prioritet.

EU behøver ordentlige institutioner for at være en global økonomisk aktør. Det er umuligt for EU at spille en afgørende rolle for re-orienteringen af den nuværende globaliseringsproces, så længe de institutionelle rammer ikke forsyner EU med tilstrækkelige kompetencer på dette område. De kompetencer som EU har fået angående handelspolitikker (artikel 133) må udvides til udenrigspolitikker og tillade en mere kohærent politik på det internationale finansielle område. Foreslåede aftaler på disse områder må godkendes af europaparlamentet og rådet. På globalt niveau må politikker om økonomi, social udvikling og miljøemner styres sammenhængende. Derfor må WTO, UNEP og ILO blive ligeværdige grundpiller i FN-systemet med samme demokratiske beslutningsregler. For WTO må dette resultere i en stringent definition af serviceydelser der falder under WTO's område. Offentlige serviceydelser bør ekskluderes. Vi opfordrer EU's institutioner til at gøre sig bestræbelser på, at facilitere reformprocessen for WTO på en proaktiv måde.

Fri handel skal være kompatibel med samhandel efter gensidighedsprincippet. Dette betyder at priserne må afspejle de reelle sociale og miljømæssige omkostninger i forbindelse med produktion og transport. De Grønne er fortalere for princippet om at begrænse adgangen til de europæiske markeder, for varer hvis produktion og/eller distribution er i strid med de grundlæggende sociale og miljømæssige krav, såsom ILO-konventionerne. Dette betyder også at Europa må sætte et eksempel og standse dens overproduktion af landbrugsprodukter. Overskuddet dumpes for tiden på udenlandske markeder, inklusive markeder i udviklingslandene, med hjælp fra statsstøtten.

Bæredygtighed bør være indbygget i alle udviklingspolitikker. Udviklingsmål må baseres på menneskerettighedsprincippet, fattigdomsbekæmpelse, konfliktforebyggelse, demokratisk deltagelse og bemyndigelse af kvinder, såvel som energieffektivitet, forbrugerrettigheder og bevaring af miljøet. EU bør konkretisere dens forpligtelse til at tilvejebringe de finansielle midler som tilfalder udviklingslandene. En afgift af "Tobin-typen" på flytning af kapital må skabes, med det dobbelte mål at bekæmpe finansiell spekulation og at rejse midler til udviklingen. Vi er opsatte på at nå målet på 0,7 % af offentlig udviklingshjælp i 2015, ekskluderende gældseftergivelse i forbindelse med ODA-akkreditering. Processen for opnåelse af dette mål bør fremskyndes i alle EU-medlemslande. Vi ønsker at EU tildeler sig selv de nødvendige midler og mekanismer til bekæmpelse af hvidvaskning af penge, regnskabssvindel og skatteunddragelse, både på europæisk og globalt niveau.

Demokrati, mangfoldighed og lov og ret

For De Grønne er demokrati en grundlæggende værdi. Demokrati indebærer retfærdig repræsentation, borgerdeltagelse og direkte demokratiske redskaber. Der er en stadigt stigende kritik af det begrænsede demokratiske engagement blandt europæiske borgere. De Grønne er enige i kravet om en udvidelse af redskaberne til forbedring af borgerdeltagelsen. Et redskab som kan blive en ny kilde til demokratisk berettigelse af EU og dens forfatning er en folkeafstemning for hele EU. Et andet redskab er det populære initiativ som kan være med til at skabe nye grænseoverskridende forbindelser mellem borgere, NGO'er og politiske partier som ville føre valgkamp sammen. I det civile samfund i Europa spiller NGO'er som repræsenterer sociale, kulturelle, juridiske og miljømæssige interesser en vigtig rolle. Disse grupper bør gives større adgang til politisk beslutningstagning på EU-niveau. Derfor støtter De Grønne NGO'er i at opnå rådgivende status ved institutioner med relevans for deres arbejdsområde og i at opnå bedre adgang til domstolene.

Den organiserede kriminalitet har intensiveret sit engagement, også i miljøsektoren: affaldshåndtering, offentlige arbejder og anlæg, anvendelsen af selve EU-tilskuddene står især på spil med alt hvad der følger med af bestikkelse, hvidvaskning af penge og brud på lov og ret. EU bør etablere ad hoc anti-øko-mafia enheder, kræve at OLAF gør det samme og indlede en målrettet lov og ret opmærksomhedskampagne over hele EU.

Adgang til kultur for alle, anerkendelse og beskyttelse af alle kulturer, og fremme af europæiske sprog og kulturer i al deres mangfoldighed må garanteres og faciliteres af EU. Anerkendelsen af vore sprog og kultur og frihed til at praktisere og udbrede dem er fundamentale rettigheder. Såkaldte minoritetskulturer og sprog som stadig er levende i visse EU-områder må anerkendes.

Selvom kultur, som tingene er nu, i betydelig grad er et spørgsmål om national politik repræsenterer udveksling og krydsfertilisering mellem de forskellige europæiske kulturer en mulighed. For at øge opmærksomheden på fordelene ved at dele denne kulturelle mangfoldighed så bredt som muligt, er det nødvendigt at vi øger den kulturelle udveksling såsom tvillingeprogrammer mellem europæiske byer og landsbyer.

For at hjælpe til med at styrke følelsen af at tilhøre denne forskelligartede europæiske kultur, må vi sætte så mange unge mennesker som muligt i stand til at studere i et andet europæisk land, både på akademiske og erhvervsfaglige retninger, ved væsentligt at øge budgetterne for udvekslingsprogrammer såsom Erasmus, Socrates og Leonardo.

Migration

Sjældent i historiens gang har der været så store uligheder mellem nord og syd og mellem rige og fattige regioner og disse uligheder er blevet gjort mere synlige af globaliseringen af handel og informationsstrømme. Store antal migranter risikerer deres liv i forsøg på at komme til Europa, for at få en anstændig levestandard.

Den europæiske union nægter ikke blot at lovgive om at integrere migranter uden opholdstilladelse, hvoraf mange er ofre for menneskesmuglere, den forsøger også at tvinge deres oprindelseslande til at lukke grænserne for emigranter, i fornægtelse af retten til fri bevægelse i verdenserklæringen om menneskerettigheder.

Uanset hvor høje hegn og uanset hvor strenge grænsekontroller vil illegale migranter fortsætte med at komme, om det så bare er fordi at der er behov for deres arbejdskraft i Europa. Da migration ikke kan stoppes, må vi ophøre med at se migranter som en trussel. De bringer os deres talenter og energi. Vi må skaffe os selv midler til håndtering af migration, både ved at modtage migranter på en anstændig facon og ved implementering af en rigtig fælles-udviklingspolitik med deres oprindelsesområder.

I en union uden indre grænser, kræver dette håndtering på EU-plan. Den europæiske kommission bør repræsentere og implementere et koncept om en koordineret politik på dette område. Der må også tages hensyn til arbejdsmigranternes oprindelseslandes interesser, f.eks. ved at fremme cirkulerende former for migration, hvorved migranterne anvender de færdigheder og den kapital som de har tilegnet sig i Europa til udvikling af deres hjemland. Den formue der repræsenteres af penge som af emigranter sendes hjem til familierne, udgør langt størstedelen af de finansielle ressourcer i de pågældende lande.

Ydermere bør EU afsætte flere af sine ressourcer til udryddelse af fattigdom og udvikling af permanente demokratiske strukturer i den fattige del af verden.

Med hensyn til den europæiske flygtningepolitik, er målet om at sikre overholdelsen af Geneve konventionen over hele EU slået fejl. Der findes dog stadig intet alternativ til den europæiske håndtering af problemet. Den eneste chance for at vende den nedadgående spiral, er en ny og mere demokratisk lovgivningsproces, i hvilken europaparlamentet kan udøve sin nyerhvervede ret til medbestemmelse.

Asylsøgere skal behandles med værdighed og respekt, mens de afventer resultatet af deres ansøgninger. Der er behov for solidaritet for at forhindre denne opgave i at overbebyrde visse EU-lande, mens andre knap nok bidrager til beskyttelsen af flygtninge. Dublin konventionen, som stiller krav om at asylsøgere må indsende deres ansøgning i det land hvor de først kommer ind i EU, bør gøres mere fleksibel for de lande som er under kraftigt pres. Til sidst bør der findes et europæisk asylsystem som lever op til sit navn og er oprigtigt fælles, finansieret af EU-budgettet.

Retfærdighed

Den europæiske union har en vigtig rolle at spille indenfor bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme. Nu om dage griber det stigende retslige samarbejde og politisamarbejde dog alt for ofte ind i de grundlæggende rettigheder, såsom privatlivets fred og retten til en retfærdig rettergang. I de kommende årtier vil teknologier, som gør det muligt for regeringer at sætte samtlige af deres borgere under permanent overvågning, blive tilgængelig. De Grønne afviser et sådant *Big*

Brother-samfund. EU bør være en forkæmper for grundlæggende rettigheder. Disse inkluderer princippet om ligebehandling. Dette princip bør håndhæves stringent for at forhindre regeringer i, at behandle hele segmenter af deres populationer som terror-mistænkte. Hvis Europa kan bibeholde individuel frihed og tolerance, kan det blive en magnet for kreative talenter fra hele verden.

Derfor ønsker De Grønne at vedtægterne for grundrettighederne bliver bindende for alle EU-institutioner, hurtigst muligt. Vi ønsker også at den europæiske naboskabspolitik systematisk inkluderer en menneskerettighedskomponent som en del af udgangspunktet for EU-agenturet for grundlæggende rettigheder.

EU bør også acceptere den europæiske konvention for menneskerettigheder. Europæisk lovgivning for retsforbehold bør ikke længere være et prerogativ for nationale ministre, som samles bag lukkede døre, men et medbestemmelsesansliggende mellem europaparlamentet og ministerrådet. Anvendelse af samfundsmetoden på kriminalloven kræver dog en restriktiv definition af de forbrydelser som EU har kompetence til at håndtere. Det bør gøres klart, at kampen mod alvorlig grænseoverskridende kriminalitet ikke udvides til også at omfatte emner som abort, aktiv dødshjælp eller lokalt salg af bløde stoffer. Efterhånden som unionen udvides, udvides også mangfoldigheden af etiske koncepter blandt borgerne. En union som ikke respekterer denne mangfoldighed vil blive opfattet som en trussel mod nationale og personlige friheder.

Når de ovenfor nævnte kontroller og garantier er på plads bør retsforfølgelsen af et veldefineret sæt af grænseoverskridende forbrydelser, såsom svindel mod EU-budgettet, blive betroet en offentlig europæisk anklager. Vi kan endda forestille os indførelsen af en europæisk efterretningstjeneste, til at lette samarbejdet mellem nationale services, der nu til dags er besværligt. Den demokratiske kontrol over sådanne agenturer bør udøves af europaparlamentet og nationale parlamenter i fællesskab. Tæt samarbejde med Europarådet vil gøre EU mere effektiv på området for menneskerettigheder. EU må have en plads i Europarådet, og Europarådet selv må repræsenteres i de regerende organer af agenturet for grundlæggende rettigheder.

Konklusion

Vi De Europæiske Grønne går kraftigt ind for den videre politiske integration af Europa.

Vi behøver unionen, fordi den har demonstreret sine evner til at skabe og bevare fred mellem sine medlemmer, og freden skal aldrig tages for givet, hverken i eller udenfor Europa. Vi behøver unionen, fordi reaktionen på udfordringen om den globale opvarmning og andre miljømæssige trusler, står udenfor enhver enlig nationalstats kapabiliteter. Vi behøver unionen, fordi ubegrænset konkurrence mellem nationale sociale sikkerhedssystemer bringer det sociale sammenhold i vore lande ind i en nedadgående spiral. Vi behøver unionen, fordi sygdomme ikke kender til grænser. Vi behøver unionen, for at finde den kritiske masse til generering af en ny – grønnere – bølge af værdiskabelser og dermed reagere på massearbejdsløsheden i vore lande. Vi behøver unionen, til at fremme en mere retfærdig globalisering, mere rimelig, mere respektfuld overfor livskvaliteten for alle verdens beboere, mere omsorgsfuld overfor miljøet, mere følsom overfor mangfoldighed. Vi behøver unionen, fordi det er vores fælles ansvar – ikke blot staterne ved de nuværende grænser for unionens – at finde en løsning på migrationen. Disse få – men essentielle – eksempler udgør allerede en overbevisende grund til at handle i fællesskab, på en integreret måde på det europæiske niveau.

Selvfølgelig er den europæiske union hverken en afslutning i sig selv eller en løsning på alle Europas problemer – og da slet ikke på planetens: nogle kan håndteres på lavere niveauer: lokale, regionale og nationale. Andre kræver en virkelig global løsning. Men set ud fra vores synsvinkel kan ingen benægte hverken de opnåede resultater, eller relevansen af den europæiske union i håndteringen af nogle af de vigtigste problemer vi står overfor som europæere.

Den europæiske union står i dag ved et kritisk punkt. Grundlæggernes urokkelige tiltro lader til at være borte for længst, mens det visionære skub, der herskede over genforeningen af kontinentet efter Berlin-murens fald, har udtømt sin energi. Unionen er overladt til sig selv, administreret af en konstitueret kommission. Forslag og beslutninger er ofte for bureaukratiske og vækker for lidt bekymring om menneskers sociale og miljømæssige anliggender. Populære støtter af EU er forsvundet fra alt for mange steder. Regeringerne i de fleste medlemslande skaber enten en konkurrencekultur snarere end samarbejde indenfor EU, eller en syndebuk for upopulære beslutninger de ønsker eller er nødt til at foretage på nationalt niveau.

For at få unionen op af grøften har vi brug for en ny drivkraft. Dette kræver mindst tre store betingelser. Den første er at politiske ledere på tværs af kontinentet, foretager et radikalt skift væk fra den nuværende snæversynede politisk korrekte euro-skeptiske attitude og åbent anerkender den øgede værdi af – faktisk det uundværlige behov for – en politisk europæisk union. Den anden er at de begynder at styre unionen imod en velfungerende og effektiv håndtering af de store udfordringer, som vi som europæere og borgere på jorden, står overfor, af hvilke vi har omtalt nogle af de vigtigste ovenfor. Sidst men ikke mindst, behøver vi alle sociale aktører – NGO'er, fagforbund, ... - som både er aktiverede af disse problemer og med rette bekymrede over den tilsyneladende manglende evne og vilje, hos unionens nuværende politiske lederskab, til at tage sig af dem og til at finde måder til i fællesskab at opbygge et pres, der kan gennemtvinge de ovenfor anførte ændringer.

Vi som Europæiske Grønne er klar til at leve op til denne udfordring. Vi ved også at vi ikke kan opnå dette alene, og at vi ikke har alle løsningerne. Andre på de politiske og sociale scener har visioner, ideer og energi at bringe i anvendelse og vi er nødt til at slutte os sammen for at give form til en fornyet europæisk union. Dette dokument er vores bidrag til hvad der må blive en fundamental debat på tværs af unionen – og også i alle potentielle ansøgerlande, for at få den europæiske union i gang igen og dermed sørge for en socialt og økologisk bæredygtig fremtid for Europa.